

MĚSTO NADĚJE

SALMA BLANCO

Město naděje
Salma Blanco

1. vydání

vydáno v červenci 2017 jako 55. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-050-6 (epub)

ISBN 978-80-7570-051-3 (mobi)

ISBN 978-80-7570-052-0(pdf)

HOPETOWN

Wyoming 1881

1. PŘÍJEZD

Zaujala ho hned, jak vystoupila z dostavníku. Ani na okamžik nezapochoyboval, že je to ona. Paní Maud O'Connorsová.

Jeho původní představa byla sice naprosto odlišná – z nějakého důvodu se domníval, že půjde o mnohem starší ženu, přesto teď s naprostou jistotou věděl, že Maud O'Connorsová je právě ta dáma, která nyní vystoupila z ranního dostavníku.

Ostatní cestující se rychle rozptýlili po svých záležitostech a ona zůstala bezradně stát na chodníku. Chvíli ji pozoroval a přemýšlel. Opravdu si tróufá žít sama v téhle pustině? Je příliš jemná na zdejší kraj.

Rozdíl mezi představou a skutečností ho natolik zmátł, že skoro zapomněł, co má udělat. Až teprve poté, co ho sama zahlédla a váhavě k němu vykročila, rozhýbal se. Vyšel ze dveří úřadu a ve svých vysokých botách z jemné kůže se prašnou cestou dobrodil až k ní.

„Dobry den. Paní O'Connorsová?“

Přikývla a tvář jí malinko znachověla.

„A vy jste šerif Petterson?“ Hlas měla zastřený únavou. Neušel mu rychlý pohled, jímž přelétla celou jeho postavu. Také se mohl ráno upravit a vzít si alespoň čistou košili, uvědomil si s roztrpčením. Co si o něm teď bude asi myslet?

„Vítám vás v Hopetown,“ napřáhl k ní svoji dlaň. Ta její se v ní málem ztratila. Měla suché a horké ruce. Tak malou ruku snad ještě neviděl.

„Napadlo mě, že budete po cestě unavená a tak jsem vám nechal v hotelu připravit pokoj.“

„Děkuji. Je to od vás velice milé, pane Pettersone. Opravdu si ráda odpočinu.“

Měla moc pěkný úsměv. Trochu unavený, ale pěkný. A temné stíny pod očima jí docela i slušely.

Vůbec je hezká. Musel konstatovat, že s takovou ženou se ještě nesetkal. Odhadoval, že jí nemůže být víc, jak pětadvacet. Tmavé vlasy měla pečlivě vyčesané a zakryté malým kloboučkem se závojem přes obličej. I v prostých cestovních šatech tmavošedého odstínu, který jí zrovna v této chvíli, kdy byla unavená dlouhou cestou, právě moc neprospíval, z ní vyzařovala určitá noblesnost. Přestože musela být k smrti vyčerpaná, stála zpříma, s hlavou hrdě vztyčenou a odhodlaně hleděla před sebe.

Připadalo mu zvláštní vidět takovou ženu zde. Měl pocit, že by se daleko lépe vyjímal v nějakém nóbl domě v jednom z těch velkých měst na východě. Patřila tam. Co ji jen mohlo přinutit opustit svůj útulný a bezpečný domov a vyměnit ho za tuto Bohem zapomenutou zemi?

Zvedl její zavazadlo – trochu malé na to, že se zde chce usadit, a zamířil k jedné z mála zděných budov ve městě. Vybledlý nápis nad vchodem oznamoval, že právě vstupují do Hotelu Naděje.

Odnesl jí zavazadlo až před dveře do pokoje a potom se s ní rozloučil. Dlouhým pružným krokem vyšel zpět na zaprášenou ulici.

Bylo sotva deset hodin dopoledne. Hopetown dřímал ve svém obvyklém netečném nezájmu a nikde nebylo ani živáčka. Dostavník dávno zmizel za obzorem a prach zvířený jeho koly a kopyty koní se zase usadil. Hopetown se změnil na několik dalších dlouhých hodin ve zdánlivě mrtvé město. Ostatně – město byl přece jen dost hrdý název pro ten nesourodý shluk staveb. Těch pár domů z nepálených cihel a dřevěných desek, neuspořádaně se choulících podél jediné ulice ústící na obou koncích ve volné krajině, stejně ospalé a zaprášené jako město samo, sotva mohlo být nazýváno městem. Ale bylo tady a nic víc nebylo důležité.

Ze svého klidu se město probíralo pouze při příjezdu dostavníku nebo v den výplaty na okolních rančích. To se sem pak sjížděli snad všichni

ti divocí, blázniví honáci, aby si po těžkém týdnu nepřestávající dřiny trochu zahýřili. Potom město vřelo tak, jako za starých časů, kdy se v kopcích nad ním hledalo zlato. Jenomže tenkrát zlatá žíla brzo vyschla a davy zlatokopů se rozprchly za další mámivou nadějí. Hopetown zůstal a před úplným zánikem ho zachránily okolní zelené pastviny. Zlatokopy tak vystřídali chovatelé dobytka a město se svojí výhodnou polohou na trase dostavníků mohlo dál sprádat své sny o naději.

Šerif Petterson zůstal stát na kraji chodníku před hotelem, palce obou rukou zaháknuté za opasek, před očima pořád ještě tu záhadnou štíhlou ženu, odpočívající teď nahoře v pokoji. Pomalu přešel pohledem z jednoho konce města na druhý. Napadlo ho, jaké to je, vidět město očima nově příchozího. Očima člověka, který tady neprožil skoro půlku života. Který vidí věci takové, jaké jsou. Třeba jejíma očima. Co mohla spatřit, když vystoupila z dostavníku? Jaký byl první dojem z jeho města?

Jediná zaprášená ulice, měnící se po dešti v blátivou řeku. Cesta vyježděná koly dostavníků a povozy usedlíků. Pár obchodů. Obecní nájemní stáje v polorozpadlé stodole. Lázně a holírna na jednom a stanice dostavníků a pohřební ústav na druhém konci města. Šerifova kancelář přímo naproti hotelu. Dvě hospody a tančírna.

Nic z toho, co viděl, nebylo až tak zajímavé a neobvyklé, aby to stálo za to, ujet takovou dálku až z Bostonu.

Otázka, proč Maud O'Connorsová přijela právě sem, pro něj stále zůstávala nezodpovězená. Ale nakonec – je to její věc.

Pokrčil rameny a sešel z chodníku na ulici, směrem ke své kanceláři.

2. NOVÝ ZAČÁTEK

Malinko zaváhala, než vstoupila do lokálu. Teď, v pozdním odpoledni už tady sedělo pár hostů a Maud svým příchodem na sebe okamžitě přitáhla jejich pozornost. Neskrývaná zvědavost v jejich pohledech jí vehnala červeň do tváří. Pocítila úzkost a ztěžka polkla. Nebyla zvyklá, aby si ji muži takhle nepokrytě prohlíželi, mátko jí to a znervózňovalo. Na chvíli v ní převládl pocit nelibosti vůči šerifu Pettersonovi za to, že ji přinutil čelit této zkoušce tím, že se rozhodl čekat na ni právě tady a znemožnil jí tak použít zadní východ z hotelu.

Zaregistrovala jeho přítomnost hned, jak vstoupila. Opíral se o barový pult a o něčem diskutoval s barmanem. Byl k ní obrácen zády a Maud využila těch několik vteřin, kdy nevěděl o její přítomnosti k tomu, aby si ho konečně trochu prohlédla. Byl střední postavy, jen o malinko větší než ona. Krátce zastřižené hnědé vlasy měl nyní pečlivě učesané. Maud s překvapením konstatovala, že se převlékl a dokonce si snad i vyleštil boty. Jeho široká ramena pod tmavomodrou košilí v ní kdoví proč vyvolávala podivný neklid. Na nohou měl tmavé kalhoty a štíhlý pas mu obepínal široký kožený opasek. Lehce ji zamrazilo při pohledu na pažbu coltu, čouhající z pouzdra u jeho boku. Znovu jí to připomnělo, kde se rozhodla žít.

Trochu se jí chvěl hlas, když promluvila:

„Dobré odpoledne, pane Pettersoně. Omlouvám se, že jsem vás nechala tak dlouho čekat. Ta cesta mne unavila víc, než jsem si myslela.“

Při zvuku jejího hlasu se k ní otočil a Maud se zdálo, že v jeho očích zahlédla uznalý obdiv, když si ji malý okamžik beze slova prohlížel.

„Není na co spěchat, paní,“ odpověděl a zprůma jí hleděl do očí. Měl příjemný hlas, hluboký, sametový.

Pozoroval ji a usmíval se. Teď, když si trochu odpočinula, vypadala mnohem svěžeji, přesto však zůstala její tvář bledá a jen oči z ní tmavě

zářily. Také se převlékla a ve světlých šatech působila ještě mladším dojmem.

„Nemohli bychom jít někam, kde nás nebude nikdo rušit?“ navrhla a šerif přikývl.

„Jistě, ale... třeba budete chtít něco sníst?“

„Ne, děkuji. Nemám na jídlo ani pomyšlení. Raději bych projednala naši záležitost.“

Chápal její netrpělivost. Byla na cestě už příliš dlouho a nepochybně se nemohla dočkat, až bude konečně u cíle.

„Dobře. Všechno mám připraveno v kanceláři, stačí jen váš podpis.“

Pokynul jí ke dveřím a sám vykročil za ní.

Vyšli na ulici. Už nebyla tak prázdná jako ráno. U úvaziště před hostincem odevzdaně postávalo několik osedlaných koní. Skupinka jezdců zvolna projížděla po cestě. Nějaká žena v prostých šatech vyšla z obchodu s košem plným nákupu. Houf dětí se bavil střílením z praků do prázdných plechovek a okolo s uječeným ňafáním pobíhalo šedivé psisko. Město ožilo.

V šerifově kanceláři je přivítal příjemný chládek. Maud trochu nejistě usedla na starou otlučenou židli, kterou jí šerif nabídl.

Dagu Pettersonovi neušel záchvěv zděšení v její tváři a znova se nemohl ubránit údivu, proč je ta zvláštní žena tady, tak daleko od domova který znala a jehož pohodlí a bezpečí možná poprvé ve svém životě opustila. Žila si v mnohem lepších podmínkách, než jaké ji čekaly zde a přesto to všechno opustila. Viděl jí na očích, že je přece jenom trochu zmatená a zaskočená realitou. Možná, že byla připravena na nepohodlí a jednoduchost, ale tohle zřejmě přece jen nečekala.

Pocítil cosi jako dojetí když ji tak viděl před sebou – navenek klidnou a sebejistou, ale uvnitř k smrti vyplašenou. Možná už lituje svého rozhodnutí. Zdejší život pro ni nebude snadný. Nejspíš nepotrvá dlouho

a zase se rychle vrátí do svého teplého pohodlného hnízdečka na Východě.

Aby srovnal vířící myšlenky, předstíral, že znova pročítá dopisy od jejího právníka z Bostonu. Nemusel to dělat. Znal je nazpaměť.

„Tak tedy, paní O’Connorsová, zařídil jsem všechno tak, jak jste si přála,“ promluvil konečně. „Bývalá usedlost Toma Haggarta leží zhruba deset mil od Hopetown na severozápad. Místo je to celkem slušný, i když trochu opuštěný, ale do města není daleko. Dům je prázdný teprve chvíli, takže nevyžadoval žádné větší opravy. Haggart se o něj docela dobře staral. Pokud se ovšem rozhodnete cokoliv předělat nebo nějak upravit, stačí říct. Nakonec uvidíte sama. Všechny vaše věci jsou na místě, dohlédl jsem, aby se nic nepoškodilo. Poslední zásoby byly dodány včera, přesně podle pokynů. Přihodil jsem i něco navíc, bez čeho se tady neobejdete. Mělo by být všechno v pořádku. Přesto...“ na chvíli se odmlčel, jako by hledal vhodná slova, „stejně si myslím, že... no, že to není jaksi místo pro... ženu jako jste vy. Je to obyčejná farma a nevím...“

„S tím si nedělejte starosti, pane Pettersone,“ přerušila jej ještě trochu rozechvělým, ale nesmlouvavým hlasem. „Vím, co dělám a umím si představit, co mne čeká.“

„Promiňte. Jistě. Je to vaše věc,“ šerif si v rozpacích promnul zátylek.

Je přímá. A určitě ví, co chce. V duchu sám sebe pokáral. Proč se do toho plete? Je to její volba. On ji upozornil a tím to pro něj mohlo skončit. Teď už záleží na ní, jak se se vším vyrovná.

Malinko se jí třásla ruka, když podepisovala poslední papíry, které z ní dělaly novou majitelku farmy a pěkných pár akrů půdy. Dokončila podpis, odložila pero a s pohledem stále upřeným na listinu před sebou se dlouze nadechla. Teprve potom vzhlédla k šerifovi a lehce kývla.

Z celého jejího vzezření, z výrazu očí, měl v ten okamžik pocit, jako by byl svědkem ukončení jedné životní etapy a začátku nové. Ta žena před něčím utíká, prolétlo mu hlavou. Něco, nebo spíše někdo jí musel

velmi ublížit. Tolik, že ji to vyhnalo až sem, do těchto zapomenutých, ztracených končin.

Z dalších úvah jej vytrhl její hlas. Uvědomil si, že neví, co říkala. Když ji požádal, aby zopakovala otázku, znejistěla.

„Já vás nechci obtěžovat, šerife, ale opravdu bych potřebovala, aby mne někdo doprovodil. Alespoň pro tentokráte, jistě chápete.“

Přikývl.

„Ovšem. Postarám se o to sám.“ Původně chtěl poslat kluka ze stájí, ale už před nějakou chvílí změnil názor. Chtěl vidět její reakci na její nový domov.

Trvala na tom, že vyrazí hned. Neměl nic proti, alespoň to budou mít rychle za sebou. Každopádně byl zvědavý, jestli jí odhodlání vydrží, až uvidí Haggartovu farmu.

3. DOMOV

Minuli poslední dům a před nimi se rozprostřela volná krajina. Cesta, vyježděná nesčetynými koly a udusaná kopyty koní a dobytka se táhla mezi zvlňenými pahorky až k vysokým kopcům, vypínajícím se daleko na západě. Nejprve mírně stoupala, potom se přehoupla do údolí a Hopetown jim definitivně zmizel z očí. Kolem dokola, kam až oko dohlédlo, se rozprostíraly pastviny. Přes pozůstatky loňských trav se statečně prodíraly zelené stonky nového pažitů a první drobné květy se natahovaly po slunci. Ve vzduchu se vznášela čistá vůně předjaří. Z vysokého bezoblačného nebe padaly k zemi jásavé trylky písne skřivana, přes cestu přeběhlo hejno koroptví a na svahu nad nimi na chvíli zapanáčkoval zajíc.

Slunce už postoupilo hodně k západu, přesto jeho paprsky hrály s intenzitou, jakou Maud snad ještě nepocítila. Dodávalo jí to sílu, a třebaže se cítila k smrti vyděšená, ani na okamžik nezapochoybovala o správnosti svého rozhodnutí. Z předchozího nekonečného trmácení v dostavníku a z krátkého poledního odpočinku na tvrdé nepohodlné posteli jí bolelo celé tělo. Měla pocit, že už nedokáže udělat ani krok, ujet ani míli. Navzdory tomu trvala na tom, že se nastěhuje do svého domu už dnes.

Její dům. Zavrtěla hlavou a povzdechla si. Jaký bude? Také tak bezútešný jako domy v Hopetown? Nebo ještě horší? Ale co na tom, je tady a není cesty zpět.

Co by za to dala, mít už tento den za sebou!

Šerif Petterson, sedící vedle ní na kozlíku lehké dvojkolky, se po ní krátce ohlédl. Neunikl mu její povzdech, ale nijak jej nekomentoval. Místo toho ukázal doleva a prolomil ticho mezi nimi.

„Na první pohled to vypadá, že je tady jen pustina, ale není to tak. Vidíte tam v dálce, těch pár roztroušených stavení? To je Elisonovic ranč. Tam dál za zatáčkou se cesta větví a levá odbočka vede přímo k nim. A támhle, za tím kopcem,“ ukázal přímo dopředu, „tam leží ranč

Nicka Perkinse. Jeho pastviny dosahují až k vaší farmě. Kromě těchhle dvou největších rančů je tady asi půltuctu malých farem. Ať se dáte, kudy chcete, dřív nebo později dojedete k nějakému obydlí. Už to není tak opuštěný kraj, jako kdysi. Dobytkářství se pomalu vzmáhá, půda je úrodná, žádné nebezpečí tady nehrozí. Až na těch pár roztržek v době výplat je tady klid. Uvidíte, bude se vám tu líbit.“

Maud se místo odpovědi jen lehce usmála. Rozhlížela se po krajině, která pro ni byla zatím cizí, ale od této chvíle se měla stát jejím domovem. Zvolila si jej sama, a proto si teď musí zvyknout. Pozorně sledovala cestu a zapisovala si do paměti orientační body. Až pojedou do města dokoupit zásoby, bude to muset už zvládnout sama. Při pohledu na nekonečný prostor krajiny ji ta představa trochu vyděsila. Jestliže sjede z cesty nebo špatně odbočí, bude ztracená. Ale ne, šerif jí přece právě řekl, že ať se dá, kudy chce, vždycky nakonec dojde k lidem. Není třeba se bát. Zvládne to, tak jako to zvládala doposud.

Šerif Petterson. Zvláštní, myslela si, že někdo zastávající takový úřad musí být starší. Ale Dagu Pettersonovi mohlo být sotva něco málo přes třicet. Zřejmě se i přesto těšil úctě a důvěře obyvatel Hopetown, jinak by si jej nezvolili. Při všech jednáních byl praktický a s povděkem kvitovala, že se příliš nevyptával. Rozhodně teď nestála o žádné otázky ohledně své minulosti. Nechala ji tam za sebou a vskutku neměla v úmyslu se k ní vracet.

Byla vděčná, že ji nyní do jejího nového domu doprovází právě on. Mohl tím úkolem pověřit kohokoliv jiného, ale naprosto automaticky se jej ujal sám. Moc toho nenamluvil a to bylo dobře. Nenutil ji ke komunikaci a respektoval její soukromí. Dokázala to ocenit. Seděl na kozlíku dvojkolky, jen na dlaň vedle ní a občas, když byla cesta víc hrbolatá, zavadil svým ramenem o její. Když se to stalo poprvé, pokusila se odtáhnout, ale jen co na ni vzápětí beze slova krátce pohlédl, cítila se za své chování hloupě. Dál už se snažila nijak nereagovat, a přestože se jejich ramena dotýkala vlastně skoro pořád, předstírala, že si toho nevšimá. Přesto vnímala každý dotek s nebyvalou intenzitou. Ne, že by to bylo nepříjemné, spíše tak nějak – zneklidňující. A potom, když kolo najednou vjelo do větší díry na cestě